ma Emma-Jhhus olli sadud; ja ütles weel: Miks ei olle ma omma Emma Lapse kotta ärrasurnud: miks ei olle ma Hinge heitnud, kui ma Jlmale tullin; miks an ta Rinnad mind immetanud, et ma piddin Ellusse jäma? Nüüd maggaksin minna Ma-Muldas ja seisaksin Rahho sees; mul olleks Hingaminne Kunningatte ja Mailma Nouandjattega, ja keige suurt Suggu Rahwaga, kes siin ommad Kojad kulla ja Hõbbedaga täitnud; ma olleksin seäl Paikas kus Hõlda omma Tüllitegge-mist mahhajätwad, ja kus need Hingamist sawad, kes siin kange Tõ all on rammotumaks jänud; kus need hopis Rahho sees on, kedda siin Waewa all kinnipeti, ja ei sa kuulda ennam Sundia Heält, seäl, seäl, kus sured ja pisokesed ühhesugguſed on, ja Sullase ja Perremehhe wahhel ennam Wahhet ei olle, j. t. s.